

ਸਿਵਲ ਫੁਟਕਲ

ਡੀ. ਫਲਸ਼ੋ, ਸੀ.ਜੇ., ਅਤੇ ਏ.ਐਨ. ਗਰੇਵਰ, ਜੇ. ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ

ਨਰਰੰਗ ਲਾਲ- ਪਟੀਸ਼ਨਰ।

ਬਨਾਮ

ਗ੍ਰਾਮ ਪੰਚਾਇਤ ਅਤੇ ਹੋਰ-ਜਵਾਬਦਾਰ।

1962 ਦਾ ਸਿਵਲ ਫੁਟਕਲ ਨੰਬਰ 2835

ਪੰਜਾਬ ਗ੍ਰਾਮ ਪੰਚਾਇਤ ਐਕਟ, 1952 (1953 ਦਾ IV) - ਧਾਰਾ 23 - ਆਵਰਤੀ ਜੁਰਮਾਨਾ-ਕੀ ਅਪਰਾਧੀ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਸਜ਼ਾ 'ਤੇ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਵਿਚਾਰਿਆ ਗਿਆ-ਕਿ, ਪੰਜਾਬ ਗ੍ਰਾਮ ਪੰਚਾਇਤ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 21 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਲਈ ਅਪਰਾਧੀ ਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਦੇਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣ 'ਤੇ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਜੁਰਮਾਨਾ ਲਗਾਇਆ ਜਾਣਾ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਅਜੇ ਤੱਕ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਜੁਰਮਾਨਾ ਲਗਾਉਣ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਪੰਚਾਇਤ ਦੁਆਰਾ ਅਪਣਾਇਆ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਤਰੀਕਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਉਸ ਨੇ ਕਬਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਹਟਾਇਆ ਤਾਂ ਅਪਰਾਧੀ ਨੂੰ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਤਲਬ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਉਸ 'ਤੇ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਜੁਰਮਾਨਾ ਲਗਾਉਣਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਐਕਟ ਦੇ ਧਾਰਾ 23 ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸੀਮਾ ਤੱਕ ਬਣਦਾ ਹੈ।

ਮਾਣਯੋਗ ਮਿਸਟਰ ਜਸਟਿਸ ਗਰੇਵਰ ਦੁਆਰਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਵਾਲ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਲਈ 19 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1963 ਨੂੰ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਬੈਂਚ ਕੋਲ ਕੇਸ ਰੈਫਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਮਾਣਯੋਗ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ, ਮਿਸਟਰ ਡੀ. ਫਲਸ਼ੋ ਅਤੇ ਮਾਨਯੋਗ ਮਿਸਟਰ ਜਸਟਿਸ ਏ.ਐਨ. ਗ੍ਰੋਪਰ, ਦੁਆਰਾ 19 ਸਤੰਬਰ, 1963 ਨੂੰ ਕੇਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ।

ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 227 ਦੇ ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1, ਮਿਤੀ 1 ਮਾਰਚ, 1961, 24 ਮਾਰਚ, 1961 ਅਤੇ 10 ਮਾਰਚ, 1961, ਅਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2, ਮਿਤੀ 13 ਜੁਲਾਈ, 1961 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ।

ਐਚ.ਐਲ. ਸਰੀਨ, ਅਤੇ ਵੀ.ਪੀ. ਸੂਦ, ਏ.ਐਲ. ਬਾਹਰੀ ਅਤੇ ਕੇ. ਕੇ. ਕੁਕਰੀਆ, ਵਕੀਲ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ।

ਐੱਸ. ਸੀ. ਗੋਇਲ ਅਤੇ ਐੱਸ. ਐੱਸ. ਮਹਾਜਨ, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ।

ਜੱਜਮੈਂਟ

ਫਲਸੌ, ਸੀ.ਜੇ.- ਪੰਜਾਬ ਗ੍ਰਾਮ ਪੰਚਾਇਤ ਐਕਟ, IV, 1953 ਦੀ ਧਾਰਾ 23 ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਸੰਬੰਧੀ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਦੋ ਵਿਦਵਾਨ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜਾਂ ਦੇ ਆਪਾ ਵਿਰੋਧੀ ਫੈਸਲਿਆਂ ਕਾਰਨ ਇਹ ਕੇਸ ਮੇਰੇ ਵਿਦਵਾਨ ਭਰਾ ਦੁਆਰਾ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਚ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਤੱਥ ਇਹ ਹਨ ਕਿ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮਹਿੰਦਰਗੜ੍ਹ ਦੇ ਪਿੰਡ ਗੁੱਜਰਵਾਸ ਦੀ ਗ੍ਰਾਮ ਪੰਚਾਇਤ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੌਰੰਗ ਲਾਲ ਵਿਰੁੱਧ 1 ਮਾਰਚ 1961 ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 21 ਤਹਿਤ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਮਕਾਨ ਬਣਾਉਣ ਸਮੇਂ ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਮਾਰਗ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਨਾਰਾਜ਼ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 23 ਦੇ ਤਹਿਤ 10 ਮਾਰਚ, 1961 ਤੋਂ ਉਸ ਦਿਨ ਤੱਕ 20 ਰੁਪਏ ਜੁਰਮਾਨਾ ਅਤੇ 50 ਐਨਪੀ ਜੁਰਮਾਨਾ ਅਦਾ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਕਬਜ਼ੇ ਹਟਾਏ ਗਏ ਸਨ। ਇਸ ਹੁਕਮ ਵਿਰੁੱਧ ਉਸ ਦੀ ਮੁੜ ਵਿਚਾਰ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਨਾਰਨੌਲ ਦੇ ਇੱਕ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੇ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਹ ਸੀਵਿਯਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 227 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਸੀ।

ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 23 ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ:-

"ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਪਿਛਲੀਆਂ ਦੋ ਪਿਛਲੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਗ੍ਰਾਮ ਪੰਚਾਇਤ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਜੁਰਮਾਨੇ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹੋਵੇਗਾ ਜੋ 25 ਰੁਪਏ ਤੱਕ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ; ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਉਲੰਘਣਾ ਨਿਰੰਤਰ ਉਲੰਘਣਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਹੋਰ ਜੁਰਮਾਨੇ ਦੇ ਨਾਲ ਜੋ ਇੱਕ ਤੱਕ ਵਧ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਦਿਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹਰ ਦਿਨ ਲਈ ਰੁਪਿਆ ਜਿਸ ਦੌਰਾਨ ਉਲੰਘਣਾ ਜਾਰੀ ਹੈ:

ਬਸ਼ਰਤੇ ਕਿ ਆਵਰਤੀ ਜੁਰਮਾਨਾ ਪੰਜ ਸੌ ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਾ ਹੋਵੇ।"

ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਮੁੱਖ ਨੁਕਤਾ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਧਾਰਾ 23 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਗ੍ਰਾਮ ਪੰਚਾਇਤ ਨੂੰ ਸੰਭਾਵੀ ਆਵਰਤੀ ਜੁਰਮਾਨਾ ਲਗਾਉਣ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਇਹ ਕੇਸ 19 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1963 ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਵਿਦਵਾਨ ਭਰਾ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸੁਣਵਾਈ ਲਈ ਆਇਆ ਤਾਂ ਏ. ਖੰਨਾ, ਜੇ., ਸੁਰਮ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਸਮਤਾਣਾ ਕਲਾਂ ਦੀ ਗ੍ਰਾਮ ਪੰਚਾਇਤ ਅਤੇ ਇਕ ਹੋਰ ਦਾ ਫੈਸਲਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਕ ਪਾਸੇ ਇਸ ਵਿਵਾਦ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਦਕਿ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਬੰਤਾ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗੁਰਦੇਵ ਸਿੰਘ, ਜੇ. ਬਨਾਮ ਮੌਜ਼ਾ ਭੁੱਟਾ ਦੀ ਗ੍ਰਾਮ ਪੰਚਾਇਤ, 14 ਅਗਸਤ, 1962 ਨੂੰ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਏ ਗਏ 1962 ਦੇ ਅਪਰਾਧਿਕ ਗੁੰਮਰਾਹਕੁੰਨ ਨੰਬਰ 183 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਪੰਚਾਇਤ ਦੇ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਸੀ।

ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਨਰਾਇਣ ਸਿੰਘ-ਹੀਰਾ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ, ਬਨਾਮ ਦ ਸਟੇਟ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਇੱਕ ਸਿੰਗਲ ਵਾਕ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ, ਵਿੱਚ ਐਸ.ਬੀ. ਕੈਪੂਰ, ਜੇ. ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਟਿੱਪਣੀ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ, "ਆਖਰੀ ਨੁਕਤੇ ਦੀ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਜਾਰੀ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਜੁਰਮਾਨਾ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਿਰੰਤਰ ਜੁਰਮਾਨਾ

ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 23 ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਹੈ", ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇਕੋ ਇਕ ਕੇਸ ਜਿਸ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਸਮਰਾਟ ਬਨਾਮ ਮੋਹਨ ਲਾਲ, ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਵਿਚਾਰਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਸ਼ੱਕੀ ਅਧਿਕਾਰ ਹੋਣ ਲਈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਸਿਰਫ਼ ਮਿਉਂਸਪਲ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਗੈਰ-ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੇ ਗਏ ਪਿਛਲੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੂੰ ਸੰਭਾਵੀ ਅਣਆਗਿਆਕਾਰੀ ਲਈ ਜੁਰਮਾਨਾ ਲਗਾਉਣ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਹਾਲਾਂਕਿ, ਖੰਨਾ, ਜੇ. ਦੁਆਰਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਸਾਰੇ ਇੱਕੋ ਦਿਸ਼ਾ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਬਿੰਦੂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਜਾਂ ਪੰਚਾਇਤ ਇਸ ਕਿਸਮ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਨਿਰੰਤਰ ਉਲੰਘਣਾ ਲਈ ਆਵਰਤੀ ਜੁਰਮਾਨਾ ਨਹੀਂ ਲਗਾ ਸਕਦੀ, ਪਰ ਇਹ ਕਿ ਇਹ ਉਲੰਘਣਾ ਲਈ ਅਪਰਾਧੀ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਦੋਸ਼ੀ ਹੋਣ 'ਤੇ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਨਾਲ ਇਹ ਅਜੇ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਜੁਰਮਾਨਾ ਲਗਾਉਣ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੋਵੇਗਾ, ਜੋ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ, ਇਸ ਕਿਸਮ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਅਵੱਗਿਆ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਏ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਭਾਵੇਂ ਪੰਚਾਇਤ ਜਾਂ ਨਗਰਪਾਲਿਕਾ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ, ਆਵਰਤੀ ਜੁਰਮਾਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਉਲੰਘਣਾ ਦੇ ਜਾਰੀ ਰਹਿਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਲੰਘਣਾ ਜਾਰੀ ਹੈ। ਪੰਚਾਇਤ ਜਾਂ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਅਪਰਾਧੀ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਉਸ 'ਤੇ ਆਵਰਤੀ ਜੁਰਮਾਨਾ ਲਗਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਬਕਾਇਆ ਬਣਦਾ ਹੈ।

ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮਿਉਂਸਪਲ ਐਕਟਾਂ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਪੰਜਾਬ ਗ੍ਰਾਮ ਪੰਚਾਇਤ ਐਕਟ ਦੇ ਸਮਾਨ ਉਪਬੰਧ ਹਨ ਅਤੇ ਜੋ ਵਿਚਾਰ ਮੈਂ ਉੱਪਰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਉਹ ਇਲਾਹਾਬਾਦ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਰਾਮ ਲਾਲ ਬਨਾਮ ਮਿਉਂਸਪਲ ਬੋਰਡ, ਬੁਡਾਉਨ, ਰਮਜ਼ਾਨ ਬਨਾਮ ਮਿਉਂਸਪਲ ਬੋਰਡ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਬਨਾਰਸ, ਅਤੇ ਹਰਮਲ ਬਨਾਮ ਸਮਰਾਟ। ਹਲੂਮਾਨ ਸਾਹ ਬਨਾਮ ਮੇਤੀਹਾਰੀ ਨਗਰਪਾਲਿਕਾ ਅਤੇ ਸੁਮਨ ਤਵਾਫ਼ ਬਨਾਮ ਗਯਾ ਨਗਰਪਾਲਿਕਾ ਵਿੱਚ ਪਟਨਾ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦਾ ਵੀ ਇਹੀ ਨਜ਼ਰੀਆ ਹੈ, ਨਾਲ ਹੀ ਲਿੰਬਾਜੀ ਤੁਲਸੀਰਾਮ, ਫਣੀ ਭੂਸਣ ਬਨਾਮ ਕਲਕੱਤਾ ਦੀ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਬਨਾਮ ਕਲਕੱਤਾ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਬੰਬੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦਾ ਅਤੇ ਮੁਹੰਮਦ ਨਾਦਿਰ ਸ਼ਾਹ ਬਨਾਮ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਅਸਾਮ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵੀ ਇਹੀ ਨਜ਼ਰੀਆ ਹੈ।

ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਦੇ ਉਲਟ, ਜੇ ਕਿ ਭਾਰਤ ਦੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਲਗਭਗ ਸਰਵ ਵਿਆਪਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ, ਕੇਵਲ ਗੁਰਦੇਵ ਸਿੰਘ, ਜੇ. ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਹੀ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਐਸ.ਬੀ. ਕੈਪੂਰ, ਜੇ. ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਪਾਸ ਹੋਣ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ। ਕੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਾਮਲਾ ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ ਵਿਚਾਰਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਆਵਰਤੀ ਜੁਰਮਾਨਾ ਕਿਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ

ਹੈ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜੁਰਮਾਨੇ ਨੂੰ ਸਹੀ ਪੜ੍ਹਾਅ 'ਤੇ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਕਾਨੂੰਨੀਤਾ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਇਸ ਲਈ, ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਹੈ ਕਿ ਉਲੰਘਣਾ ਲਈ ਪਹਿਲੀ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਪੜ੍ਹਾਅ 'ਤੇ ਆਵਰਤੀ ਜੁਰਮਾਨਾ ਲਗਾਇਆ ਜਾਣਾ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ, ਇਸ ਲਈ, ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਪੰਚਾਇਤ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਉਸ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਪੰਚਾਇਤ ਦੁਆਰਾ ਅਪਣਾਇਆ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਕੋਰਸ ਅਪਰਾਧੀ ਨੂੰ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਤਲਬ ਕਰਨਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਉਸ ਨੇ ਕਬਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਹਟਾਇਆ ਅਤੇ ਉਸ 'ਤੇ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਜੁਰਮਾਨਾ ਲਗਾਉਣਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਧਾਰਾ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸੀਮਾ ਤੱਕ ਬਣਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨ ਇਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਪ੍ਰਵਾਨ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਏ.ਐਨ. ਗਰੋਵਰ, ਜੇ.-ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਬੀ.ਆਰ.ਟੀ.

ਡਿਸਕਲੇਮਰ : ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ੀ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਗੁਰਤੇਜ ਸਿੰਘ, ਟਰਾਂਸਲੇਟਰ